

νειδότος, ήτις περάρχετας ωρασκιά καθε μικροτάτην περιφρόνησιν; Έγω η γυνὴ ὑστερεῖται τῆς ἀγνείας της, τῆς ἀρετῆς της, παντὸς ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ καὶ μάλιστα τῆς ὑπολήψεως τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἑαυτοῦ της; Η Μαλβίνα ἐγνώριζε τὴν διαφορὰν, τὴν κακοθείαν τοῦ Ἐδμῶνος, διατὶ λοιπὸν νὰ τὸν ἔκλεξῃ σύζυγον, περιφρονοῦσα τὴν ἀσυχίαν καὶ εὐτυχίαν της καὶ ἀποβάλλουσα τὸν Στεφόρτενον ὅστις ἤδηντα νὰ τὸν καταστήσῃ εὐδαιμονία; Ἄρα καὶ αὐτὴ ἡτο δημιουργὸς τῆς δυστυχίας της καὶ πᾶσα τις γυνὴ ὁρίως σκεπτομένη θέλει τὴν ἔχει παραδειγματα σταν πρόκειται νὰ ἐρασθῇ, νὰ ὑπανδρευθῇ.

Όλοι θαυμάζουμεν τὸν διάβατικὸν νοῦν τὸν γυναικὸν, τὴν γυναικείνην ἀγγίνοιαν, ἀλλ' ἐγὼ δικρόω πῶς ἀφοῦ ἔχουν τοιαῦτα πλεονεκτήματα αἱ γυναικεῖς, δὲν δύνανται νὰ γνωρίσωσι πολλάκις ποὺ πρέπει νὰ βίψωσι τὰς σαγίνας των, ποιὸν νὰ ἔκλεξωσιν ἐραστὴν καὶ σύζυγον; Πρέπει ἄρα νὰ πιστεύσωμεν τοὺς λέγοντας ὅτι ἡ γυνὴ στερεῖται καὶ κρίσεις καὶ φρονήσεως; Άπαγε! η πέπρα μᾶς δεικνύει, καθ' ἔκστην παραδειγματα ἀποδεικνύοντα τὸ ἔναντίον! Ήως λοιπὸν νὰ ἔξηγήσωμεν τὴν ἀληθῆ μὲν ἐκείνην ἐρωτικὴν ἀφοσίωσιν τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπερειδομένην πολλάκις εἰς βάσεις σαθρὰς αἰτίας ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατακρημνίζουν τὸ οἰκοδόμημα. Τὸ κατ' ἐμὲ φρονῶ, ὅτι ἐπειδὴ τὸν ἀληθὴν ἐρωτα μόνον αἱ γυναικεῖς δύνανται νὰ τὸν αἰσθανθῶσιν ὡς πρέπει, καὶ ἐπειδὴ τὸ πάθος τοῦτο εἴναι τὸ ισχυρότατον πάντων καὶ τὸ περιβαλλόμενον ἀπὸ παμπλυθεὶς ποικιλίας, διὰ τοῦτο ἀναγκάζονται αἱ γυναικεῖς νικώμεναι ἀνεπισθήτως ἀπὸ αὐτῷ, νὰ λησμονῶσι, νὰ παραβλέπωσι τὰ αἵτια τὰ δυοῖς καθιστοῦν ἀθέμιτον, αὐσυγχώρητον αὐτὸν καὶ οὕτω παραδίδονται ἔρμαιον εἰς τὰς πλεκτάνας του καὶ μολονότι καὶ ἀκολούθως συναισθίζονται τὸ ἀτόπημά των, μολαταῦτα ἐκ πείσματος ἢ ἐκ συμφέροντος ἐπιμένουν νὰ δικαιολογῶσι τὴν διαγωγὴν των ἡτις μετ' οὐ πολὺ τὰς σφρνίζει. Ἀφοῦ ἔξειθεαμεν τὰ αἵτια ἀπερπαρακνοῦν τὰς γυναικεῖς χωρὶς ἐξέτασιν πολλάκις νὰ παραδίδωνται εἰς τὰς ὄρμας του, διατὶ νὰ μὴν εἰπωμεν εἰς αὐτὰς καὶ τὰ μέσα τῆς θεραπείας; Δὲν εἴμεθα ἐπιστήμονες, δὲν εἴμεθα σοφοί, εἰμεθα δμως ἐξείνων στίνεις ἐπειθύμησαν πάντοτε τὴν ὑψωσιν τῆς γυναικείας ἀρετῆς, οἵτινες βιδελύτεονται τὴν ἰδέαν τοῦ ὅτι ἡ γυνὴ εἴναι ἡ αἰτία τῶν συμφρόνων τῆς ἀνθρωπότητος καὶ οἵτινες ἐκρίνωμεν πάντοτε χρέος μας νὰ λέγωμεν τὴν ἀληθειαν, διότι ἡ ἀληθεια εἴναι τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας μας. Η σλίθεια λοιπὸν καὶ ἡδη ρᾶς λέγετ ὅτι ἡ θεραπεία τῶν τοιούτων συμφρόνων ἀρεμαται ἀπὸ ὑμᾶς, ὡς γυναικεῖς, διότι ἡμεῖς οἱ ἀνδρες; οὐα ἴματικὰ λατρικὰ καὶ ἀν εὑρώμεν δὲν θέλουν εἰσθιει τῶν ἵκανα νὰ σᾶς θεραπεύσωσι; καθότε θέλουν εἰσθιει νόθως καὶ πέρδε τὸ συμφέρον τῶν πρώτων μας οἵτινες δὲν θέλομεν νὰ σύνσωσην ἀπὸ τὰς ἀχρειας στήθησας, ἀλλὰ νὰ μένωσιν ὅπως καὶ ἡδη

εὐρίσκονται, διὰ νὰ θερπίσωμεν τοὺς ἀφθόνους αὐτῶν καρπούς! Πρέπει λοιπὸν, ὡς γυναῖκες, πρὸς ἐρωτεύητε πινάκα νὰ ἔξετάσσετε ἐὰν σᾶς ἀνήκῃ, εὖλος τὰς ἀρετὰς ἔχεινας αἵτινες πρόκειται νὰ προπαρασκευασθεῖται τὸ μέλλον σας ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ, ἐὰν ἰδητε ὅτι ἔχει ὅσα ἐπιθυμεῖτε, πρέπει νὰ ἔξετάσσετε πάλιν ἐὰν δὲλεκτός τῆς καρδίας σας δὲν ἔχει ἐμπόδια ὀλικὰ θικὰ ἢ θενικὰ τὰ ὅποια μεσολαβοῦν ὡς μεστοιχα, ὡς φραγμοὶ ἀνυπέρβληται, καὶ ἀν ἰδητε ὅτι καὶ ταῦτα δὲν ὑπάρχουν, δότε τὴν δεξιάν σας διότι αὕτη θέλει μείνει ἀμάραντος καὶ δαφνοστεφῆς.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Η ΕΛΕΙΜΟΣΥΝΗ.

Ἐβρεχε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καὶ ὅμως ἡτο θέρος, ἡτο κυριακή. Ο ἔξωστης βρεγμένος, δ δρόμος ὑγρὸς, καὶ τὰ παιδία δὲν εἴχον τὴν ἀδειαν νὰ περιπατῶσιν.

Άλλ' ἴδου ἡ Κλεάνθη, τοῦ Εὐγενίου ἡ ἀδελφὴ, καθημένη ὅπισθεν τῶν ὑαλίων καὶ παραμονεύουσα ἀκτίνα τινα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἴδου αἴρνης ἡ νέα σελήνη, ἡτις διασχίζουσα νέφος τι χιονόλευκον, ἐπεδείκνυε τὴν ἀργυρὰν ὄψιν της.

— Μαρμά! ὡς ἔλα, μαρμά μου, νὰ ἴδης τὴν ὥραιότητα τῆς σελήνης!

— Τώρα ἡμπορούσαμεν νὰ προσθίμειν εἰς τὸν δρόμον, προσέθηκεν δ Εὐγένιος, δ δρόμος εἴναι καθαρώτατος ὡς δ οὐρανός.

— Εἶναι ἀργά, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ.

— Πῶς, μαρμά μου; νὰ μὴν ὑπάγωμεν οὔτε εἰς τὸ ζαχαροπωλεῖον;

— Μα τὴν ἀλήθειαν, ἐπανέλαβεν ἐκείνη, στέκει ἐκεὶ ὥσαν νὰ σᾶς λέγη, ἐλάτε! Νὰ, Εὐγένιε! Ήπαγε νὰ τῷ δώσῃς ταύτην τὴν δραχμὴν ἀς ἴδωμεν τι θὰ φέρῃς.

— Εν γλύκισμα, μαρμά μου! Εν γλύκισμα γονδρὸν καὶ μεγάλον, νὰ ἴδης τὶ γλύκισμα θὰ φέρω!

Καὶ μὲ τρία πηδήματα κατέβη εἰς τὸν δρόμον, παραχολουθούμενος ἀπὸ τὴν Κλεάνθη ἡτις εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τὸν περιέμενε, περιχαρῆς ὡς ἡ περιμένουσα ἀδελφὴν καὶ γλύκισμα.

Ο Εὐγένιος ἐπιστρέψει... ἀλλ' ἔχει κενὸς τὰς χειρας; ἐνδιδεῖ δὲ ἡ Κλεάνθη καὶ αὗτὸς ψιθυρίζουσιν, ἀναβαίνοντες, ἀλλὰ μὴ τολμῶντες νὰ εἰσέλθωσιν ἀνευ τοῦ ἐπιθυμητοῦ γλύκισματος, ἡ μήτηρ ἐκκυπετε πρὸς τὰ βάθυτα ἐτοίμη νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν οἰόν της, διότι ἴδου πι εἰδεν ἀπὸ τὸν ἔξωστην, ἴδου τίνα διηγησιν ἔχουεν ἀπὸ τὸ σόμια τοῦ ἀδελφοῦ ἡ Κλεάνθη, θαυμάζουσα καὶ μὲ τὰς χειρας ἐσταυρωμένας.

Πτωχός τις ἔφραττε τὴν θύραν τοῦ ζαχαροπωλεοῦ. Ήτο γέρων, ἄρρψη, τυφλός! Ελεημοσύνη!... ὅλα τὰ γλυκίσματα τοῦ κόσμου ἐπέταξαν ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ Εὐγενίου... ὁ Εὐγένιος επαντάζει, γυρίζει τὴν πλάτην εἰς τὸν ίδην μειδιῶντα ζαχαροπώλην, καὶ βλέπων διτὶ ὁ γέρων δὲν εἶχεν ὄφθαλμούς νὰ ἀντικρύσῃ εἰς τοὺς ἴδιους του, τοῦ βάλλει εἰς τὴν παλάμην τὴν δραχμήν, καὶ τῷ λέγει:

— Πρόσεχε, γέροντά μου, μὲν αὐτὸν ποῦ κρατεῖς ἀγοράζεται; ἐν γλυκίσματα χονδρὸν καὶ μεγάλον.

Ἡ μήτηρ τοῦ Εὐγενίου ἐδάκρυσε, ἀλλ' ἐσκέφθη διτὶ δὲν ἔπερπε νὰ ἐνοήσῃ τὴν ταραχὴν τῶν παιδίων, καὶ οὔτε λέξιν ἀνέφερε πλέον περὶ τοῦ γλυκίσματος. Καὶ τὰ δύο ἑκοιμήθησαν εὐχαριστημένα μὲ τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου, ὅπερ εἶναι ὀρεκτικώτατον δσάκις προηγεῖται ἔργον τι ἀγαθὸν καὶ θεάρεστον.

Τῇ δὲ ἐπιούσῃ ἀνέτειλεν ἡλιος περιλαμπῆς καὶ ἐπαρηγόρησε τὸν ἔξωστην καὶ πᾶσαν τὴν πόλιν.

Τὸ πρόγευμα ἡτοιμάσθη, ὅλοι κάθηνται περὶ τὴν τράπεζαν, ἡ ὥρεις ἡτο ἀκμαία, τὰ πάντα λοιπὸν εὐχάριστα... Ἀλλ' ὡς ὑπερβολὴ καὶ θαυμασμοῦ καὶ ὥρεζεως! δύο χονδρὰ καὶ μεγάλα γλυκίσματα ἀναφρίνονται ἐκεῖ, ὡσεὶ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καταβάντα, θερμὰ θερμά, ὡσεὶ φερόμενα ἐπὶ πτέρυγος ἀγγέλου. Τὸ θέαμα ἡτο περικαλλὲς, μαγικώτατον.

— Καὶ πόθεν ἔρχονται; Μαρμαρὰ, ὡς πόθεν μᾶς ἔρχονται;

— Ο πτωχὸς ἀράπης σοῦ τὰ στέλλει, τέκνον μου! εἶπεν ἡ μήτηρ μειδιῶσα. Ο δὲν ἡξεύρεις πόσον πλούσιος εὐχῶν εἶναι ὁ ἐπαίτης, πόσον ισχύουν αἱ παρακλήσεις του, διότι ὁ Θεὸς φροντίζει νὰ πληρώσῃ δὶ αὐτὸν.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν. Z.

τύπωσον τοῦτο, εἶπεν εἶναι καὶ ἡ ἐπιχείρησις καὶ πολλοὺς θὲ ἔχης τοὺς ἀγεραστάς.

Εἰς χωρικὸν τινα δήμαρχον παρουσίασαν παιδίον τριετές ὅπως ἐγγράψῃ αὐτὸν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία. Ο καλὸς δήμαρχος, πιστὸς εἰς τοὺς τύπους του, τὸ ἐνέγραψεν οὕτω. « Σήμερον, τὴν, κτλ. ἐκ τοῦ δεῖνα καὶ τῆς δεῖνα καὶ ἐν νομίμῳ γάμῳ ἐγνηνήθη παιδίον τριετές. » κτλ.

Ἐπερός τις δήμαρχος; Γάλλος, εὐεργέτης; τοῦ δήμου του, ἐπορεύθη πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Παρισίων καὶ ἔκει ἀπέθανεν. Οἱ συνδημόται του χωρικοὶ, εὐγνωμοσύνη πρὸς αὐτὸν φερόμενοι, ἀνήγειραν αὐτῷ τάφον, ἐφ' οὐ προσκληθεὶς ὁ δημοδιδάσκαλος τοῦ χωρίου ἐπέγραψεν « Ἐνταῦθα κείται δ. Κ. Β... ἐνταριασθεὶς εἰς Παρισίους. »

Τὸ ποκρίτης τοῦ Θεάτρου τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν, μέλλων νὰ ὑποκριθῇ τὸ πρόσωπον βασιλίσσης, ἡρεύετο νὰ παρουσιασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς διότι δὲν εἶχε συνοδείαν πολυάριθμον. Ἀνυπομονούντων δὲ διὰ τὴν βράδυτην τῶν θεάτρων, ὁ ἔργολάβος Μελάνθιος ὥθησε τὸν ὑποκριτὴν ἐκόντα ἀκοντα μέχρι τοῦ μέσου τοῦ θεάτρου ἐπειπὼν, « Συνοδείαν μὲ ζητεῖς, καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Φωκίωνος ἐγερχομένη στρεπτεῖται τοιαύτης! » Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἐνθουσιωδῶς ἐχειροκρότησε τὸ πλήθος καὶ περισσότερον ἡθελεν ἐπισφημήσῃ ἀν ἐγνώριζεν διτὶ κατέκεινην τὴν στιγμὴν ἡ γυνὴ τοῦ Φωκίωνος ἐζύμων μὲν τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας της.

Ἐζήτει τις ἀπὸ φίλον τού τινα δάνειον 10 δραχμῶν. Ο φίλος τῷ ἀπεκρίθη διτὶ δὲν εἶχε εἰκῇ ἐπτά. Φέρε τὰς ἐπτὰ δραχμὰς, εἶπεν δ πρῶτος, καὶ οὔτω μοῦ μένεις χρεώστης τριῶν.

Σπαρτιάτης τις παρεπονεῖτο εἰς τὴν μυτέρα διτὶ τὸ ξίφος του ἡτο βραχὺ (ὅλων τῶν Σπαρτιάτων τὰ ξίφη ἦσαν βραχέα). Πλησίαζε περισσότερον εἰς τὸν ἔχθρὸν, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ, καὶ θὰ τὸ εὖρης μακρότατον.

Ἄνθρωπός τις εὐσεβὴς ἔλεγε. — Κατὰ πρῶτου μὲν λόγου φοβοῦμαι τὸν Θεὸν, κατὰ δεύτερον δὲ ἔκεινον ὅστις δὲν τὸν φοβεῖται.

ΠΕΡΙ ΔΗΨΙΣ.

Οἱ Χρυσοθῆραι, συνέχεια. — Περὶ Σεισμῶν, συνέχεια. — Η Παναγία τοῦ Τάσσου, Τέλος. — Βιογραφίς, Μαγδονάλδος. — Ο Ποιητὴς Ρέγαλδος.

— Ο Παπιστόλος καὶ ἡ Ιεροχριστία. — Ποίησις. — Ήθικαὶ Μελέται, Περὶ Γυναικοῦ. — Ποικίλα.

Εἰκονογραφία. — Ο Μαγδονάλδος. — Σκηνὴ ιερεῖσταστική.

Παράτ. — Ο Τίποκρος; τῆς Βραζελόννης.

Ο φιλόσοφος Πλωτίνος, δστις ἔζη κατὰ τὸν Γ'. μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, ποτὲ δὲν συγκατετέθη νὰ ἀφήσῃ νὰ κάμωσι τὴν εἰκόνα του. Ἐλεγε δὲ πρὸς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Ἀμέλιον, δστις εἰς μάτην τὸν παρεκάλει νὰ συγκατανεύσῃ νὰ ἔξεικονισθῇ. « Ἀρκεῖ, ἔλεγεν, διτὶ εἴμεθα καταδεικασμένοι νὰ φέρωμεν μεθ' ἡμῶν τὴν εἰκόνα ταύτην, ἐν τῇ ἡποίᾳ. ἡ φύσις μᾶς ἐγκαθειρίζε, ὅχι δὲ καὶ νὰ θέλωμεν νὰ καταλίπωμεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὴν εἰκόνα τῆς εἰκόνος ταύτης, ὡς θέαμα δῆθεν ἀξεῖον τῆς προσοχῆς τῶν ἐπερχομένων αἰώνων.

Εἰς χεῖρας Φριδερίκου τοῦ Μεγάλου, βασιλέως τῆς Πρωσσίας, περιηλθέ ποτε σάτυρά τις πικρῷς αὐτὸν κακολογοῦσα. Ἀναγνώσας δὲ αὐτὴν δ ἀγεμῶν ἀταράχως, προσεκάλεσε τυπογράφον τινὰ καὶ δοὺς αὐτῷ τὸν χειρόγραφον λίθελλον, — Ἐκ-